

AZ ÉLET VARSÓBAN

A 2012-2013-as tanév mindkét szemeszterét Erasmus diákként Varsóban töltöttem.

Varsó nagyon jó választás, ha az ember egyszerre akarja megtapasztalni „A Nyugatot”, és valahogy mégis ismerős környezetben maradni. A város a felhőkarcolóknak köszönhetően olyan mintha egy Nyugat-európai nagyvárosban lennénk, az emberek nagyon csinosan öltözködnek, az utcák rendezettek és tiszták (még az eldugottabb utcácskák is), rengeteg a park és a hatalmas terek. Sajnos mivel a várost szinte teljesen lerombolták a II. világháborúban, szinte egy épület sem öregebb 70 évnél, ezért aki Budapest romantikus atmoszférájára számít, csalódní fog. Viszont modern, pörgős és gyönyörű.

Mindezek ellenére a lengyelek mentalitása, világnézete nagyban hasonlít a miénkre, így kulturális sokk nem éri az embert. Persze abban az esetben, ha megismerkedik lengyelekkel, ami nehéz, ha nem beszél valaki a nyelvüket. Ugyanis a lengyelek nem igazán

szeretik a külföldieket, angolul sem szívesen beszélnek, még a fiatalok sem, az orosz, német pedig kifejezetten balszerencsés választás. De ha megtudják, hogy magyarok vagyunk, sokkal kedvesebbek lesznek, rögtön sorolni kezdik a közös uralkodókat, történelmünk közös pontjait.

Ami az árakat illeti, az ételek (még a jó minőségű is) olcsóbbak, mint Magyarországon. Ha valaki ruhát akar venni, nagyjából ugyanazokat a boltokat lehet megtalálni a hatalmas plázákban (melyekből szinte minden sarkon van egy), mint otthon. Viszont érdemes ellátogatni a piacokra, ahol lehet alkudni, bár azzal számolni kell, hogy ott esélyünk sincs egy angolul beszélő árust kifogni. A piacozásnak hatalmas kultúrája van és nagyon hangulatos.

Ezek mellett a közlekedés is olcsóbb: 2013-ban egy három havi diákbérlet átszámolva 10 000 Ft körül volt, havi diákbérlet pedig 3500 Ft. Arra viszont nagyon kell figyelni, hogy bárki bármit mond, magyar diákigazolvánnyal nem lehet diákkedvezményt igénybe venni. Erre csak a lengyel diákigazolvány vagy a nemzetközi diákigazolvány alkalmas. Azzal pedig számolni kell, hogy a lengyelt, attól függően mikor érkezünk, pár nappal, esetleg egy-két héttel később kapjuk meg.

Az iskolám a Łazarski University volt. Ez egy kis magánegyetem, mely Varsó (talán Lengyelország) egyik legjobb iskolájának számít. Szerintem az oktatás színvonalas, bár én csak jogi órákra jártam, ezek pedig más rendszerben működtek, mint a közgazdaságtan órák. Ebben a rendszerben meghirdetnek ún. hétvégi órákat. Ez az jelenti, hogy az egész szemeszterben van egy péntek, szombat és egy vasárnap, amikor be kell menni az iskolába, a tanár leadja az anyagot, és ennek a három napnak a végén megszületnek az osztályzatok is, és körülbelül ennyi az egész tantárgy. Nekem

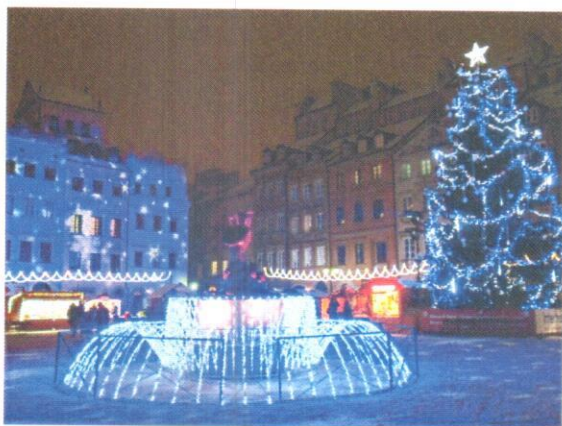

négy-öt ilyen tárgyam volt, mindegyiket élveztem, nagyon érdekesek voltak, mivel ezeket azért szervezik így, mert legtöbbször vendéglőadók vannak, főleg Amerikából. Számomra a legérdekesebb az amerikai alkotmányjog volt, melyet egy olyan férfi tartott, aki 17 évig dolgozott ügyvédként, és ugyanennyi ideig bíróként. Sikerült megértenem, hogy miért is különbözik annyira az amerikaiak felfogása, és mit is jelent pontosan az amerikai demokrácia.

A jogi tanulmányokat végzőket egyébként egy kalap alá veszik, nem tesznek különbséget jogász, igazgatást tanuló, vagy bármilyen jogot hallgató diák között. A „tárgyfelelősünk” egy amerikai ügyvédnő, aki nagyon kedves, közvetlen, bármilyen segítségre volt szükségünk, igyekezett segíteni. Például lett volna vele januárban egy vizsgám, de mivel itthon voltam, nagyon rugalmas volt, egyáltalán nem csinált belőle problémát, megoldottuk a vizsgát Skype-on keresztül. Ez azért is hasznos, mert a kinti koordinátortól sok segítséget nem érdemes várni, elég szűkösek a fogadóórák, öt perccel a kiírt időpont után már az iskolában sincs, és sokszor ő maga sem tudja, hogy mit hogyan kell elintézni, illetve nem egyszer fordult elő, hogy elfelejtett dolgokat, például, hogy leadtunk papírokat, aláírtuk amit kellett, vagy lepecsételni a diákigazolványt.

Ami a diákokat illeti, sok lengyelrel nem ismerkedik itt meg az ember, a diákok 75-80 %-a ugyanis ukrán, orosz vagy fehérorosz. Ezért azzal is számolni is kell, hogy ukrán vagy orosz mentort fog ki az ember. Szerencsére nekem egy lengyel srác volt a mentorom, aki mindig segített, ha problémám volt, ami az első félévben gyakran megesett, mivel a kollégiumban dolgozó nénik a lengyelen kívül más nyelvet nem beszéltek.

A kollégium külön fejezetet érdemel. Az iskolán keresztül kell jelentkezni kollégiumra, de ők igazából csak közvetítenek, az iskolában kollégiummal kapcsolatos ügyet nem lehet intézni, és nagyjából egy órányira vannak egymástól. A kollégium viszonylag csendes, nincsenek nagy bulik, igazából közösségi szoba sincs. Ez főleg azért rossz, mert a beosztáskor nem foglalkoznak azzal, hogy ki honnan jött, nekem például szinte csak ukrán szobatársam volt, miközben utólag kiderült, hogy a kollégium tele volt Erasmusos diákokkal. Egyébként három szobás, hat ágyas apartmanokban voltunk, saját konyhával, két fürdőszobával. A szobatársaimmal nem volt különösebb probléma, csak az eltérő életvitel megnehezítette néha a hétköznapiakat, de ez bármikor, bárkivel megeshet. A recepción és az adminisztráción a nénik nem beszélnek angolul, próbálnak segíteni, de sajnos nem sok sikerrel. Érdekes mindent legalább háromszor megkérdezni, és még így is fel kell készülni minden eshetőségre, ugyanis az ügyintézés nem a lengyelek erőssége, és ez nem csak a kollégiumra igaz.

Összességében nagyon örülök, hogy Lengyelországot választottam Erasmus-úticélomként. Rengeteg pozitív élménnyel gazdagodtam, és gyönyörű helyeket láthattam. Az utazást egyébként mindenkinek ajánlom, nekem fő célom az országon belüli utazgatás volt, minél több lengyel várost meg akartam ismerni. Ezek mellett érdekes emberekkel, kultúrákkal, életszemléletekkel lehet megismerkedni, és az egész nemzetköziség így válik kézzel foghatóvá.

Bata Dorottya

